

E-interview met Marga Weimans

Interview met Marga Weimans door Boris van Berkum.

BvB: Je derdejaarscollectie die je maakte tijdens je opleiding aan de Academie voor Schone Kunsten heeft als inspiratiebron hip-hop straatcultuur en dandyism. Zijn die onderwerpen voor jou gerelateerd? Zie je hip-hop met alle bling-bling als het dandyisme van nu?

MW: Het uitgangspunt was heel persoonlijk. Ik had moeite met het veel-eisende, soms ook rigide, bijna wrede schoolsysteem. Met de collectie wilde ik uitdrukken dat, hoe slecht je je ook voelt of hoe slecht de omstandigheden ook zijn, je altijd je waardigheid en stijl kan behouden en dat je iets uit niets kan maken. Ik voelde me verwant met de hip-hop. Ik kon het concept waardigheid en stijl uitdrukken door middel van de kledingcodes. Deze kledingcodes zijn deels ontstaan uit gevangenskleding van Amerikaanse zwarte inmates uit de gettos. Het werd tegen ieders verwachtingen in een ongelofelijke sterke, stijlvolle nieuwe kledingcultuur. De hip-hopjongens die ik zag in de Rotterdamse metro, bestudeerd poserend of nonchalant gedrapeerd op bankjes, vond ik fantastisch. Je zou die gasten inderdaad de dandies van nu kunnen noemen. Vooral omdat het cultiveren van stijl en je een houding aanmeten kracht biedt.

BvB: Je vertelde dat Walter van Beirendonck, een van je docenten, het een geweldige collectie vond maar moeite had met de muziekkeuze...

Marga Weimans MW: Ik koos voor mijn showmuziek het nummer "OK computer" van Radio-head waarin een computerstem mechanisch de kapitalistische normen van deze tijd opdreunt: "Thinner, happier, more productive" en aangeeft hoe vernietigend dat kan zijn. Met deze soundtrack, op zijn zachtst gezegd deprimerend en abstract, wilde ik zeggen: okay, ik heb hier een geweldige, kleurrijke collectie afgeleverd, maar ik wil ook vertellen met wat voor druk en ellende het proces gepaard ging. Dat is iets wat je als modeontwerper niet behoort te laten zien: geen downers graag. Vandaar de moeite van mijn docent met de muziek. De rest van de studenten zat namelijk in een vrolijke up-beat trip. Ik was een irritante dissonant! Tegelijkertijd wilde ik het hip-hop-cliché

doorbreken van viriele, coole gasten. Mijn zwarte mannelijke modellen liepen op de catwalk rond als slaapwandelaars, ze starden minutenlang de zaal in, wat een voor de toeschouwers verontrustende sfeer teweegbracht. Zien we zwarte mannen ooit zo passief, kwetsbaar, vervreemd, dazed and confused? Het was voor velen een eye opener om te zien dat ik kwetsbaar kon zijn in mijn werk en dat dat toch een sterk resultaat oplevert.

BvB: In je vierdejaarscollectie ben je op zoek naar een nieuwe look voor de zwarte vrouw. Je bent zelf van Surinaams-Creoolse afkomst. Heb je dit als nadeel of juist als voordeel beschouwd?

MW: Toen ik vier was ontdekte ik dat ik zwart was, in tegenstelling tot de witte meerderheid van kinderen. Ik vat het niet op als een last of als een belemmering, maar juist als een kans, een schitterend toeval van 'anders zijn'. De positie van 'outsider' heb ik trouwens in twee werelden, ook in de zwarte gemeenschap. Dat ik een zwarte vrouw ben laat zich voor niemand rijmen met de intensiteit van mijn dromen en ambities, mijn keuzes, mijn smaak, mijn partnerkeuze, mijn werk, kortom vrijwel alle aspecten van mijn leven.

BvB: Over ambities gesproken: je won onlangs de i-D award tijdens de ITS competitie. Wat betekent dat voor je?

MW: Dat betekende een boost van mijn zelfvertrouwen en een kans om interessante en machtige modemens te ontmoeten en mijn collectie te promoten. Ik loop een maand stage bij i-D en mag mijn eigen fotoshoot maken. Natuurlijk ga ik mijn kleding daarvoor gebruiken.

BvB: Nu heb je voor ons een nieuwe installatie gemaakt, met de titel The Power of my Dreams. Wat wil je ons duidelijk maken met dit werk?

MW: 'The Power of My Dreams' is een ode aan de kracht van dromen. Dromen, het herhaaldelijk voor het geestesoog toveren van verlangens en ambities, inspireert alledaagse actie zodanig, dat dromen uitkomen. Faalangst wordt geheeld door de kracht van de droom en het verlangen naar de realisatie van die droom. Ik droom van eigenlijk hele 'normale' zaken: liefde, roem en succes: een succesvol modehuis onder mijn eigen naam, verkooppunten over de hele

wereld, een gezond en harmonieus leven met vrienden en familie, creativiteit die blijft stromen en gedisciplineerd en hard werken. In mijn toekomstdroom heb ik vrede gesloten met angst.

BvB: Je hebt je laten inspireren door de locatie Arminius, een prachtige oude kerk. Hoe komt dat tot uitdrukking?

MW: De kerk is van oudsher een plek van bezinning en gebed. De installatie symboliseert eigenlijk mijn innerlijke stem gevormd door een gospelkoor, dat gezangen van aanmoediging en verheffing brengt. Het koor is een combinatie van professionele gospelzangers en vrienden en familieleden. Mijn vader, een van de beste Surinaamse tenoren, zong trouwens in een koor en ik vond het als kind prachtig om naar die muziek te luisteren. De gezangen worden ondersteund door een elektronische hartslag. Dit is de context van de stad, van gedrevenheid, verandering, van doelgerichtheid, maar ook van de angst om te falen.